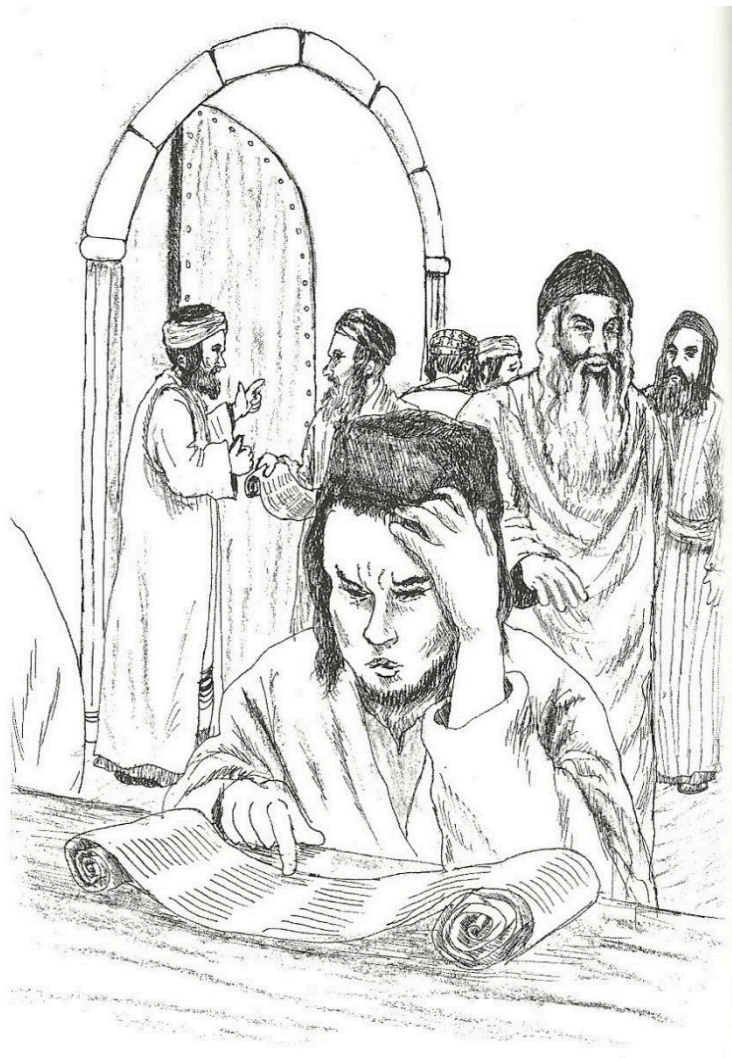

הורקנוס שם חי ולו מספר בנים.
 כל יום לשדות יצא, בניו עמו,
 ובן אחד אתם, אליעזר הוא שמו.
 האחים חורשים והעמל פה רב,
 אך הוא בצד עומד, דמעות לו בעיניו.
 האב אותו שואל: מדוע תתעצב?
 את כל הדאגות ספר לאב או

**אני כה רוצה לעזב אך
 לשבת ללמד תורת ה'
 הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
 לעסוק בתורה, שבת בבית ה'!**

ללמד תורה עכשיו? הן זה ממש מוזר!
 אתה אינך צעיר, אתה כבר מבוגר.
 לא, לא, לא אסכים, היט נא בשדות –
 צריך עוד לחרוש, רבות העבודות.
 עם שחר אליעזר קם לו ועבד

חָרַשׁ אֶת הַשָּׁדוֹת, גָּמַר הַכֹּל לְבַד.
לֹא הִמָּתִין דְּקָה, בְּלִי כֶסֶף בְּכִיסוֹ,
יְרוּשָׁלַיִם – הוּא צָעַד כָּךְ בְּרִגְלָיו.

**אֲנִי כֹה רוֹצֶה לַעֲזֹב אֲדָמָה,
לִשְׁבֹּת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבַקֵּשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!**

הַדֶּרֶךְ אֲרוּכָה וְאַמְתַּחֲתוּ רִיקָה...
זֶה כָּלֵל לֹא מִשְׁנָה, בְּפֶשׁוּ הֵן כֹּה חֲשָׁקָה!
הַבֶּטֶן רַעֲבָה אֶךְ אֵין הִיא חֲשׁוּבָה...
כִּי הַעִיקָר בִּלְב מִנְּגִינָה עֲרֵבָה.

הִנֵּה – יְרוּשָׁלַיִם בְּאוֹפֶק,
וְשֵׁם – שֵׁם יְשִׁיבָתוֹ שֶׁל רֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי!
אֵיזוֹ זְכוּת לַהֲיֹת אֶחָד מִתְלַמִּידָיו!
לִירוּשָׁלַיִם בָּא, מַחְלִיט הוּא כְּמוֹבֵן

ללמד בִּישִׁיבַת רַבֵּן יוֹחָנָן.
הִנֵּה הוּא כָּבֵד הִגִּיעַ אֶל בֵּית הַמְּדַרְשׁ,
נִכְנָס וּמִתְיָשֵׁב, לְבֹא כָּל כָּךְ נִרְגָּשׁ.

**אֵינֶנִּי צָרִיךְ לַעֲצֹמִי מְאוּמָה,
לִשְׁבֹּת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבַקֵּשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!**

בְּלִי אוֹכֵל וּשְׁתֵּיָה פּוֹתֵחַ הַגְּמָרָא.
לָרַגַע זֶה יַחַל – סוֹף סוֹף יִלְמַד ו
שְׁקִיק קֶטָן בִּצֵּד מָלֵא כָּלוּ בְּחוּל,
כְּשֶׁרַעֲב יִקַּח מִשָּׁם קֶצֶת לֶאֱכֹל.
יוֹשֵׁב בִּצֵּד מִקְנֵשִׁיב הוּא לְדַבְּרֵי ה'
אֲךָ לֹא מִבֵּין מְאוּמִּים, וְצִעְרוּ כֹּה רַב.
בּוֹכָה הוּא וְהִנֵּה רָאוּ אֵלָיו נִגָּשׁ
רַבֵּן יוֹחָנָן לִשְׁאוֹל אֵיךְ הַמִּרְגָּשׁ.
אֲנִי כֹה רוֹצֶה לַעֲזֹב אֲדָמָה,

**לְשַׁבֵּת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבִיקָשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לְעִסּוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!**

לִמַּד אוֹתוֹ הָרַב הֵיטֵב עַד שֶׁהָבִין,
וְאַלְיַעֲזָר כֹּה שִׂמַּח, לֹא הֶאֱמִין.
(הָגָה הוּא בַּתּוֹרָה בְּלִילָה וּבִיּוֹם,
עֲדִין שֶׁקַּח הַחֹל אוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם.
עַד אֲשֶׁר רַבֵּן יוֹחָנָן הִרְגִּישׁ
רִיחַ אֲדָמָה נוֹדֵף מִפִּי הָאִישׁ!
עָקֵב הוּא אַחֲרָיו, אֶת שֶׁקַּח הַחֹל גָּלָה,
וּמֵאֵז תְּמִיד הִזְמִינוּ לִסְעוּדָה.

**אֲנִי כֹה רוֹצֶה לְעֻזֵּב אֲדָמָה,
לְשַׁבֵּת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבִיקָשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לְעִסּוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!
יָגַע אֶז אֲלִיעֶזֶר וְלִמַּד שָׁנִים,**

עד אשר נהיה אחד הרבנים.
 ישב הוא ב"מזרח", כלם אותו כבדו.
 תלמיד חכם גדול! – הכל בזאת הודו.
 אחת הסעודות נשא הוא את דברו,

אני כה רוצה לעזב אדמה,
 לשבת ללמד תורת ה' תמימה.
 הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
 לעסוק בתורה, שבת בבית ה'!

ואביו בינתיים את כל זאת
 ראה,

ובבנו עכשיו שמח
 והתגאה,

ומרב אושרו הבטיח לו

האב:

מִמֶּנִּי תִקְבֵּל רֵב כֶּסֶף וְזָהָב! ...
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְאַבְיוֹ עָנָה:
תּוֹרַת ה' – הֵן הִיא הַמִּתְנָה.
אִינִי צָרִיךְ מִמּוֹן, אִינִי צָרִיךְ מַעוֹת,
רַק דְּבַר אֶחָד רוֹצֶה אֲנִי מְאֹד:

**אֲנִי כֹה רוֹצֶה לַעֲזֹב אֲדָמָה,
לְשֹׁבֵת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבִיקָשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'...**

